

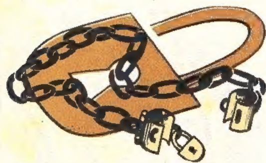
SJORS

van de Rebellenclub

24 augustus 1963
VERSCHIJNT WEKELIJKS
Nr. 34

Houdini *en zijn geheim*

In 1926 stierf in Detroit Harry Houdini, de wereldberoemde goochelaar en boeienkoning, wiens naam al tijdens zijn leven een legendarische klank had gekregen en die nog altijd geldt als een van de grootste kunstenaars op zijn gebied. Pas in 1974, als zijn testament officieel zal worden geopend, zal de wereld weten welke geheimen achter zijn onnavolgbare trucs schuilgingen. Tot zolang zal men ernaar moeten gissen. Intussen kunnen we wel iets over zijn leven en zijn werk vertellen.

Wie was Houdini? Hij werd geboren in het stadje Appleton in de Noordamerikaanse staat Wisconsin als vijfde kind van een joodse godsdienstleraar en heette eigenlijk Erich Weiss. Op twaalfjarige leeftijd liep hij van huis weg en voorzag in zijn onderhoud door in snel tempo allerlei baantjes aan te nemen. Hij was onder andere smidsknecht, circusartiest en assistent van een slotenmaker. In dat laatste beroep heeft hij de grondslag gelegd voor zijn latere carrière. Erich was namelijk weg van sloten en hij oefende zich dagelijks in het openen van diverse soorten. Op de duur wist hij zelfs de meest ingewikkelde in een handomdraai open te krijgen en bestond er praktisch geen slot dat geheimen voor hem had.

Toen hij dit eenmaal onder de knie had, begon hij voorstellingen te geven in cabarets en op kermissen. Hij was toen vijftien jaar oud en noemde zich Cardo. Intussen had hij ook een stuk of wat goocheltrucs geleerd en op die manier kon hij een interessant programma brengen. Enige tijd later begon hij zich te oefenen als boeienkoning. Hij liet zich door mensen uit het publiek de handen boeien met dikke ijzeren kettingen en wist zich daarvan binnen een minuut te bevrijden.

Op zeventienjarige leeftijd las hij de memoires van Robert Houdin, een beroemde Franse goochelaar, en Erich (alias Cardo) kwam daar zó van onder de indruk, dat hij besloot zich voortaan Houdini te noemen.

Toen hij twintig was, trouwde hij met Beatrice (Bessie) Rahner en samen met haar trad hij op in goochelnummers. Intussen steeg zijn roem snel. Het Londense dagblad Daily Mirror daagde hem op een keer uit zich te bevrijden van een paar handboeien, waaraan een smid vijf jaar had gewerkt. Houdini nam het aanbod aan en slaagde erin zijn handen binnen enkele minuten uit de boeien los te maken. Het publiek, dat uit ruim vierduizend mensen bestond, bracht hem een donderende ovatie.

In de Amerikaanse stad Boston wedde iemand om zesduizend dollar dat hij Houdini zó kon vastbinden, dat deze zich niet zou kunnen losmaken. Ruim drie kwartier was de man bezig de grote boeienkoning te binden. Houdini wist zich in korte tijd te bevrijden.

In Washington brak hij voor de verbaasde ogen van een gevangenisdirecteur uit een cel, waarin hij, alweer als gevolg van een weddenschap, was opgesloten, en als toegift opende hij bovendien nog enkele andere cellen en verwisselde de gevangenen, waardoor een geweldige consternatie ontstond.

Langzamerhand werd Houdini een van de beroemdste en best betaalde artiesten ter wereld. Overal waar hij kwam, kon hij rekenen op een duizendkoppig publiek en enthousiaste toejuichingen. De kranten schreven lange verslagen over zijn mysterieuze en onbegrijpelijke trucs en zijn foto's prijkten in alle dag- en weekbladen ter wereld.

Dé grote specialiteit van Houdini was het ontsnappen uit kisten, vaten en kratten, die, met dikke kettingen omwikkeld en stevig dichtgespijkerd, in het water werden neergelaten. Onveranderlijk kwam Houdini na enige minuten boven, terwijl hij aan het publiek triomfantelijk de stukken en brokken van kist en boeien toonde. Onze tekening geeft een dergelijke gebeurtenis weer, die plaatsvond in Londen.

Wat vele mensen zich nog steeds afvragen is welke geheimen er achter de trucs van Houdini schuilgingen. Zoals gezegd zullen we dit pas in 1974 weten, zodra Houdini's testament, dat in een kluis van een New-Yorks advocatenkantoor rust, wordt geopend. Toch kunnen we intussen wel enkele punten opnoemen, waaraan Houdini voor een groot deel zijn kunst te danken had. Een belangrijk onderdeel van zijn geniale bekwaamheid dankte hij aan zijn soepele spieren, die hij volkomen in bedwang had. Als jongen van negen jaar kon hij al naalden van de grond oprapen met zijn oogleden. Een volwassen man hield hem daarbij aan zijn enkels vast. Zijn succes als boeienkoning school onder andere in het feit dat hij zijn polsen en enkels dikker kon maken op het ogenblik dat hij gebonden werd. Later maakte hij ze dan weer dunner, waardoor hij zich gemakkelijker van de touwen of kettingen kon bevrijden.

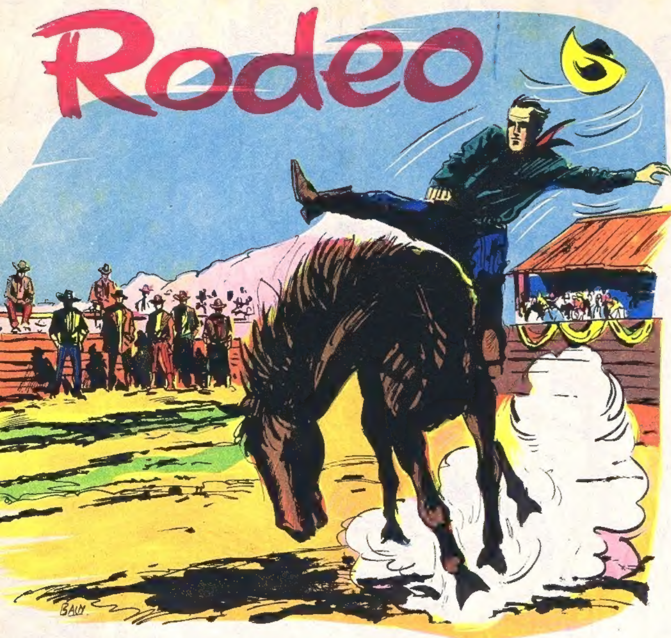

Al zijn trucs eisten stuk voor stuk een enorme training. Voor zijn ontsnappingen onder water bijvoorbeeld oefende hij maandenlang in een badkuip, waarbij hij nauwkeurig opnam hoelang hij onder water kon blijven. Pas toen hij dit vier minuten aan één stuk volhield, trad hij in het openbaar op. Voor zijn ontsnappingen uit kleine ruimten zoals brandkasten en dergelijke leerde hij zuinig te zijn met zijn adem, zodat hij geen last zou krijgen van zuurstofgebrek. Hij bracht zichzelf hiervoor een speciale ademhalingstechniek bij.

Op het eind van het jaar 1926 overviel hem een ernstige blindedarmontsteking. Ondanks het feit dat hij hoge koorts had, reisde hij toch naar Detroit, waar hij de volgende dag een voorstelling moest geven; hij wilde zijn publiek niet teleurstellen. Zijn eerste toer kon hij nog vertonen, maar daarna viel hij uitgeput in de armen van zijn assistent. Hij werd direct naar een ziekenhuis vervoerd, maar een operatie mocht niet meer baten. Op 2 november overleed hij, tweeënvijftig jaar oud.

Giesen

Rodeo

Rodeo is een van de ruwste, moeilijkste en gevaarlijkste sporten ter wereld. Het wordt beoefend door de cowboys van Noord-Amerika en Canada. Een van onze lezers, Bert Wengen in Amsterdam, heeft er ons laatst een vraag over gesteld en daarom zullen we er het een en ander van vertellen.

Rodeo is een Spaans woord, afgeleid van rodeor, dat rondgaan of insluiten betekent. Oorspronkelijk verstond men onder het woord rodeo het samendrijven van het vee op de ranches van het wilde westen. Later is de naam overgegaan op een sport, waarbij cowboys hun behendigheid tonen. De eerste rodeo in de betekenis van sportieve wedstrijd werd in 1888 gehouden in Prescott, Arizona. Tegenwoordig worden er in Noord-Amerika ieder jaar ruim zevenhonderd rodeo's gehouden. Er bestaat een zogenaamde Rodeo Association, een organiserende en tegelijk toezicht houdende vereniging; er zijn spelregels, records en kampioenstitels. Er worden zo nu en dan nog wel amateur-rodeo's gehouden, maar meestal heeft men te maken met beroepsrodeo's. In de voornaamste rodeo's worden tienduizenden dollars aan prijzen uitbetaald.

Een rodeo bestaat uit verschillende onderdelen. Om te beginnen moet een cowboy bijvoorbeeld tien seconden op de rug van een wild, ongetemd paard blijven zitten. Daarbij mag hij geen zadel gebruiken en moet hij een van zijn armen in de lucht steken, zodat hij bij het berijden maar één hand tot zijn beschikking heeft. Hij bestijgt het paard in een smalle houten box, waarin het dier geen kans heeft onverhoedse bewegingen te maken. Als de cowboy eenmaal op de paarderug zit, roept hij: ,,Laat hem los!'' Helpers rukken de deur van de box open en daar stormt het dier de arena binnen. Het steigert, gooit de achterbenen hoog in de lucht, springt naar links en naar rechts en doet alle moeite om zijn berijder op de grond te gooien. Meestal lukt dit, soms slaagt de cowboy erin tien seconden lang op de rug van het paard te blijven zitten. Een trompetstoot geeft aan als de tijd verstreken is.

Een andere opgave is: gezeten op een tam paard een jonge, wild in het rond rennende stier te vangen en zijn achterpoten met een touw aan elkaar binden. Dit lijkt misschien niet zo erg moeilijk, maar in de praktijk is het vast geen peuleschilletje. Het stierkalf rent als een dolle door de arena, springt voor- en achteruit, veert op en zakt door de poten. De cowboy achtervolgt het dier, terwijl hij de lasso boven zijn hoofd zwaait en elke onverwachte zwenking van het kalf op de voet probeert te volgen. Eindelijk slaagt hij erin de lasso om de kop van de stier te gooien. Als hem dit gelukt is, springt hij van zijn paard, klemt zich vast aan de stier en probeert de achterpoten met een touw aan elkaar te binden. Hoeveel moeite dit bij de hevig tegenspartelende stier kost kan men gemakkelijk raden. Zodra de cowboy zijn taak volbracht heeft, steekt hij zijn handen in de lucht ten teken van zijn overwinning en hij wordt dan beloond met een gul applaus.

Maar hiermee is de rodeo nog niet ten einde. Er wachten de cowboys nog veel zwaardere opgaven. Eén daarvan is de volgende: in de arena wordt een kolossale Brahmastier binnengelaten. De cowboy zit te paard, hij moet eraf springen en de stier gaan berijden. Natuurlijk wordt het dier woedend op de man, die zo brutaal is op zijn rug te springen, en doet dan ook alle moeite om zijn berijder af te werpen. Hij maakt de meest vreemde capriolen en de cowboy moet zich maar zien vast te houden.

Onnodig te zeggen dat bij een rodeo van de cowboys ontzaglijk veel durf en rijkunst gevraagd wordt. Niet zelden komen ze in uiterst gevaarlijke situaties te verkeren en er is niemand die hen dan kan helpen. Rodeo eist dan ook heel wat slachtoffers; praktisch na elke wedstrijd telt men wel een aantal meer of minder zwaar gewonden.

Men kan over rodeo lang en breed praten en beweren dat het verboden moest worden. Natuurlijk wordt er ruw met dieren omgesprongen, maar van de andere kant is deze sport heel wat eerlijker dan bijvoorbeeld het stieregevecht, dat men in Spanje beoefent. Daarbij is het de bedoeling dat de stier gedood wordt en dat is er bij rodeo nooit bij. Spaanse stierenvechters zijn altijd met een groepje en komt één van hen in moeilijkheden, dan doen de anderen hun best om de aandacht van het woedende dier af te leiden om zodoende hun collega te ontzetten. Wordt de stier héél erg agressief, dan trekt men zich doodleuk terug achter een schutting en wacht een betere kans af. Bij de rodeo gaat de cowboy als het ware een wedstrijd aan met het dier. Als hij eenmaal begonnen is, kan hij zich niet meer terugtrekken en moet doorzetten. Raakt een van beide partners gewond, dan is het in haast alle gevallen de cowboy.

Rodeo's zijn in het westen van Noord-Amerika en Canada enorm populair. Meestal duren ze enkele dagen, waarbij dan ook behendigheidswedstrijden in het lassowerpen en schieten gehouden worden. Ons lijkt het allemaal nogal ruw, maar de cowboys zouden deze wedstrijden niet graag willen missen. Zonder rodeo zou hun leven al te saai zijn.

MUG en MIK

MIK, JIJ BENT RESERVE BIJ DE CRICKETWEDSTRIJD! IK MAG MEESPELEN!
WAT?
ALLES OVER CRICKET

IK HEB ALLEEN KANS OM MEE TE DOEN ALS EEN VAN DE SPELERS GEBLESSEERD RAAKT! MUG BIJVOORBEELD!

IK GA VAST EEN BEETJE OEFENEN!
GOED IDEE! LAAT MAAR EENS WAT ZIEN!

WAT ZEI JE, MIK?

HET SPIJT ME VRESELIJK, MIK, MAAR IK WIST NIET DAT...
AU!

IK KRIJG HEM WEL, DIE KLEINE AANSTELLER!
ZEEP

HEE, MUG, KOM EENS GAUW HIER!
ZEEP

WAT IS ER AAN DE HAND?
ZEEP

HA, HA, HA!
HELP!
ZWOEPS!

ZOEF!

IK HOOR NET DAT EEN VAN ONZE SPELERS NIET MEEDOET, MAAR JIJ WILT ZEKER NIET VOOR HEM INVALLEN, HÈ?
BLUB! NEE!

Het zwarte veulen

LUCY SCHROK...
DAAR IS MENEER BLACKTON!
NU ZIE JE WAT ER KOMT VAN DIE VRIENDSCHAP MET DIE SCHURK TURPIN! WAAR HOUDT HIJ ZICH SCHUIL?

DAT WEET IK NIET!
WAT HEEFT DAT KIND MISDAAN?
JE ZULT WEL ANDERS PRATEN ALS JE VOOR DE RECHTER STAAT!

IN HAAR WANHOOP HAD LUCY TOCH HAAR VEULEN NIET VERGETEN...
MENEER CRUNCHER, WILT U OP TOBY PASSEN?
NATUURLIJK, KIND! HET ALLERBESTE!

INTUSSEN GAF BLACKTON EEN GEHEIME OPDRACHT...
VERSPREID HET NIEUWS VAN DE ARRESTATIE! IK WIL DAT TURPIN ERVAN HOORT...
MAAR DAN ZAL HIJ EXTRA OP ZIJN HOEDE ZIJN!

MISSCHIEN! MAAR IK HOOP HEM ZO TOCH IN HANDEN TE KRIJGEN!

EVEN LATER KWAM EEN VERMOEIDE REIZIGER BIJ EEN HERBERG AAN...
BENT U HIER VREEMD? U ZIET ER MOE EN SLECHT UIT!
VERTEL ME EENS: WAT IS HET LAATSTE NIEUWS?

DIE STRUIKROVER TURPIN IS NOG STEEDS NIET TERECHT EN NU IS ER EEN MEISJE GEARRESTEERD, DAT HEM GEHOLPEN HEEFT...
WANNEER IS DAT GEBEURD?

DE VREEMDELING SPRONG OP...
NOG GEEN UUR GELEDEN. ZIJ EN HAAR BROER WORDEN PER KOETS NAAR GRANTHAM GEBRACHT...
HET SPIJT ME, IK MOET WEG!

ZOALS ALTIJD STOND BESS TROUW TE WACHTEN...
VOORUIT, BESS! WE MOETEN LUCY EN WILL VAN DE GEVANGENIS REDDEN!

De slavenkoopman van Pompeï

DE ROMEIN MARCUS VALIA EN ZIJN VRIEND KELTON STONDEN OP HET PUNT KELTONS BROER EN ZUS UIT HANDEN VAN ROMEINSE SLAVENJAGERS TE BEVRIJDEN, TOEN ZICH IN POMPEÏ EEN VRESELIJKE NATUURRAMP VOLTROK. DE VESUVIUS WAS TOT UITBARSTING GEKOMEN...

MISSCHIEN HEBBEN ZE HET HUIS ONGEDEERD KUNNEN VERLATEN EN ZIJN ZE OP WEG GEGAAN NAAR DE BERG OM TE TRACHTEN UDON TE REDDEN!
WAAR GAAT U HEEN? PROBEER NAAR DE KUST TE VLUCHTEN, WANT ER KOMEN GLOEIENDE LAVASTROMEN OVER DE HELLINGEN AANZETTEN! GIFTIGE ZWAVELDAMPEN HEBBEN AL VELE SLACHTOFFERS GEËIST!

MARCUS SLOEG DE RAADGEVING VAN DE MAN IN DE WIND, WANT HIJ WILDE PROBEREN KELTON TERUG TE VINDEN. JUIST TOEN HIJ ENKELE VLUCHTELINGEN PASSEERDE, HAD EEN NIEUWE AARDSCHOK PLAATS. DICHT BIJ HEM STORTTE MET DONDEREND GERAAS EEN GEBOUW IN.

ONTZETTEND! IK ZAL BEDOLVEN RAKEN ONDER DE MUREN!

OP DE VLOOTBASIS MISENUM HAD MEN INTUSSEN DE UITBARSTING VAN DE VESUVIUS WAARGENOMEN. BEVELHEBBER PLINIUS WAS ONMIDDELLIJK MET ENKELE VIERRIEMSCHEEPJES NAAR DE PLAATS VAN DE RAMP GEVAREN.
DICHTER ONDER DE KUST! WE MOETEN PROBEREN EEN AANTAL MENSEN TE REDDEN!
ONMOGELIJK, EXCELLENTIE. DE ZEE IS TE WOELIG EN ER ZIJN ONDIEPTEN ONTSTAAN. DE STAD HERCULANEUM MOET AL ONDER DE LAVA BEDOLVEN ZIJN! WE KUNNEN NIEMAND MEER REDDEN!

WÈÈR EEN *nieuwe* TERRIËR-JEUGDPOCKET!

De TERRIËR-jeugdpocketreeks is nog jong, maar reeds nu is deze serie een begrip bij de jeugd. Jongens en meisjes tussen 12 en 18 jaar hebben genoten van GOUD OP DE NOORDPOOL *en* HET GEHEIM VAN DE WITTE RAAF. *Geen wonder dus, dat zij gretig uitkijken naar het volgende boek in de reeks!*

DAT VOLGENDE BOEK PRESENTEREN WIJ DAN OOK MET TROTS. HET IS EEN SPANNEND VERHAAL VAN LOIS SNELLING EN HET HEET:

DE RODE KALEBAS

Kent Standish krijgt een envelop in handen, waarop in geheimschrift een boodschap is gekrabbeld. Omdat Kent journalist wil worden en de speurzin hem in het bloed zit, zál hij het geheimschrift ontcijferen. Hij krijgt daarbij hulp van zijn Indiaanse vriend Jeff Groeneboom en de jonge typiste Sherry Collier. Ze ontdekken dat de sleutel van het geheim ligt in een oud Indiaans muziekinstrument, dat gemaakt is van een rode kalebas, en als ze proberen de zoekgeraakte kalebas te achterhalen, tuimelen ze van het ene avontuur in het andere.

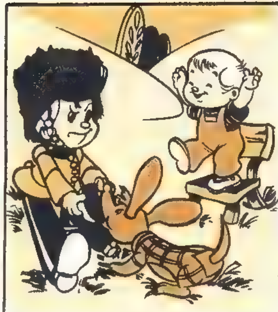
Ook in deze TERRIER-jeugdpocket dus weer volop spanning en avontuur. Dit 192 pagina's dikke boek heeft een mooi vierkleurenomslag en kost slechts 95 ct. Wie het hebben wil, doet verstandig onmiddellijk een exemplaar te bestellen!

VERKRIJGBAAR DOOR TUSSENKOMST VAN DE BOEKHANDEL. RECHTSTREEKSE BESTELLINGEN WORDEN UITGEVOERD NA ONTVANGST VAN HET VERSCHULDIGDE BEDRAG AD F 0.95 OP POSTREKENING NUMMER 9229 VAN DE N.V. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD, AFDELING EXTRA-UITGAVEN, TE HAARLEM. OP HET GIROSTROOKJE DUIDELIJK VERMELDEN „*DE RODE KALEBAS*". A.U.B. GEEN GELD OF POSTZEGELS IN BRIEVEN INSLUITEN. RECHTSTREEKSE BESTELLINGEN KUNNEN OOK WORDEN OPGEGEVEN BIJ DE PLAATSELIJKE AGENT VAN DIT BLAD.

SPELEND SPEELGOED

„Zit nu even stil," zei Tommie op een keer tegen zijn broertje Tim, „dan zal ik een leuke foto van je maken." Maar Tim had geen zin om stil te zitten en riep zijn hond Dillie.

Tim had een bal bij zich en gooide die naar Dillie. Toen werd Tommie erg kwaad. „Zo kan ik geen foto maken," zei hij. Hij probeerde Dillie de bal af te nemen en hem weg te jagen.

Maar Dillie wilde de bal niet afgeven. Op een gegeven ogenblik struikelde Tommie en viel. O, wat was hij kwaad. Pas na een hele tijd kwam Dillie terugrennen en gaf de bal aan Tim.

Tommie stelde zijn fototoestel opnieuw in en wilde een foto gaan maken, maar ook nu kreeg hij geen kans. Tim en Dillie bleven met de bal spelen en Tim zat geen ogenblik stil.

Even later renden Tim en Dillie achter de bal aan en in hun enthousiasme liepen ze tegen Tommie op. Hij verloor zijn evenwicht en viel. Op dat moment kwam Dollie aanlopen.

„Als je een leuke foto van Tim wilt maken," zei ze, „dan moet je hem rustig met Dillie laten spelen. Dan krijg je niet zo'n stijf geval." En dat deed Tommie toen maar.

Gevaarlijke lading

Je zult maar drie uren onderweg zijn, Rix. Er zal je heus niets overkomen.” Degene die dat zei, was een korte dikke man met dun, stroblond haar. Hij had het half verbaasde, half grappige gezicht van een circusclown.

„Ik heb niet zoveel tijd nodig om in moeilijkheden te raken, professor, dat weet ik wel bij ondervinding,” zei Rix Lovell met een zuurzoet lachje. „Het is heus geen peuleschilletje om een vlucht te maken over dat gebergte. Je komt daar op de meest onverwachte momenten in luchtzakken en luchtstromingen terecht en dat is beslist geen lolletje!”

„Ik geloof niet dat je daar vandaag veel last van zult hebben,” zei de professor. Hij stak een dunne, zwarte sigaar op en blies een wolk prikkelende rook uit. „Er is op het moment haast geen wind en de zon schijnt ook niet al te fel.”

„Ik maak me niet zozeer zorgen over de wind en de zon als wel over de vracht die ik moet vervoeren,” antwoordde Rix. „Ik heb met alle mogelijke ladingen aan boord gevlogen, naar alle denkbare plaatsen, maar dit zal de eerste keer in mijn leven worden, dat ik een abnormaal grote slang zal moeten vervoeren, en dat terwijl dat beest niet eens wordt opgesloten!”

Hij keek eens naar zijn dikbuikig, tweemotorig transportvliegtuig, dat als een reusachtige kikker gehurkt stond op de landingsbaan.

„Ja, het is beroerd, dat we geen enkele krat hebben die groot genoeg is om de slang in op te sluiten,” gaf de professor toe. „Maar je hoeft nergens bang voor te zijn; ik heb hem een verdovende injectie gegeven, die hem tenminste zes uren lang buiten spel zal houden. Dat geeft je dus drie uren speling; je zult moeten toegeven, dat er dan ook werkelijk geen gevaar bij is. Bovendien gaat Johnnie met je mee. Hij weet minstens evenveel van slangen af als ik.”

Johnnie was de zoon van professor Hartnell. Hij was zestien jaar en in het wisselvallige en vaak gevaarlijke beroep van slangen vangen was hij de rechterhand van zijn vader. Professor Hartnell, die een bekend deskundige was op het gebied van kruipende dieren, reisde met zijn zoon de hele wereld af om slangen te vangen voor alle mogelijke dierentuinen en voor medische laboratoria, die het gif uit de tanden van giftige slangen gebruikten om er medicijn van te maken en ook voor onderzoekingen voor het bereiden van allerlei soorten tegengif.

Vader en zoon Hartnell waren nu in Zuid-Amerika en de slang die Rix Lovell mee moest nemen in zijn transportvliegtuig was een zogenaamde anaconda, van wel zes meter lengte.

Rix Lovell moest de slang per vliegtuig over de bergen brengen, naar het vliegveld, waar het dier in een krat zou worden opgesloten, en daarna zou het door een Nederlands vliegtuig naar Amsterdam worden gebracht.

Rix was zowel de eigenaar als de piloot van het dikbuikige vliegtuig, dat op de landingsbaan geparkeerd stond. Net als een kapitein van de wilde vaart ging hij overal naar toe, waar hij een vrachtje kon krijgen. Toen professor Hartnell hem een aanzienlijk bedrag had geboden, indien hij de anaconda uit de wildernis wilde vervoeren naar het vliegveld, had hij die kans met beide handen aangegrepen. Het gebeurde maar zelden dat hij zo'n hoog tarief kreeg voor een vrachtje.

De landingsbaan was in de wildernis uitgehakt door een troepje onguur uitziende Aguaruna-Indianen, die door de professor in dienst waren genomen. De baan was smal en het oppervlak was ruw en oneffen, maar Rix had er al eens slechtere gezien.

Johnnie kwam aangerend uit het kamp, dat gelegen was aan het een einde van de ruwe landingsbaan. De jongen was aanmerkelijk groter dan zijn vader. Hij had hetzelfde stroblonde haar, maar zijn gezicht droeg niet de clowneske uitdrukking van dat van professor Hartnell.

„Het spijt me, dat ik u even moest laten wachten, meneer Lovell,” verontschuldigde hij zich. „Ik moest nog een paar kleinigheden regelen in het kamp.”

„We zullen pas over ongeveer tien minuten opstijgen, je bent dus heus nog niet te laat,” antwoordde Rix. „En noem me geen meneer Lovell, ik heet Rix.”

Johnnie lachte.

„Dank je. Hoe gaat het met Joris, vader?”

„Heel goed. Ik heb hem in de vrachtafdeling neergelegd. Hij slaapt nu als een roos.”

„Joris!” lachte Rix. „Wat een naam voor zo'n reuzenslang! Volgens mij lijkt hij meer op de draak dan op Sint Joris!” Hij keek eens op zijn horloge. „Och, het heeft eigenlijk geen zin om nog langer te blijven rondhangen. Als je zover bent, Johnnie, kunnen we wel aan boord gaan.”

Rix en Johnnie gingen het vliegtuig binnen door de vrachtdeur, die zich in de neus bevond, vlak onder de cabine van de piloot. De vrachtafdeling was leeg, op de slang na, die in een diepe slaap lag. Met behulp van een paar van zijn Aguaruna-Indianen had professor Hartnell het grote reptiel in het vliegtuig gedragen. Ze hadden hem opgerold neergelegd midden in de vrachtruimte. De wigvormige kop rustte op de kronkels van het lichaam, dat zo dik was als het bovenbeen van een volwassen man.

Rix keek naar de anaconda met een uitdrukking van afkeer op zijn gezicht. Net als de meeste mensen moest hij niets van slangen hebben. Hij liep om het opgerolde beest heen en deed opeens verschrikt een stap achteruit.

„Hij slaapt niet! Hij heeft zijn ogen open!”

Johnnie begon te lachen.

„Een slang heeft zijn ogen altijd open. Ze hebben geen oogleden.” Hij boog zich over de anaconda heen en tilde de kop van het beest op. Daarna liet hij hem weer los en de kop viel slap neer.

„Zie je nu wel? Dat beest weet niet eens meer dat hij bestaat.”

„Ik zal je op je woord geloven,” zei Rix. „Maar ik vertrouw beesten met zulke ogen niet.”

„We zullen geen kind aan hem hebben,” verzekerde Johnnie hem.

Rix klom het trapje op dat van de vrachtafdeling naar de cabine van de piloot voerde. Johnnie nam plaats op de stoel naast Rix en keek naar beneden, waar zijn vader op de landingsbaan stond, ongeveer twee meter onder de punt van de linkervleugel van het vliegtuig.

Johnnie wuifde tegen hem, terwijl de motoren begonnen te ronken en het vliegtuig langzaam in beweging kwam. Over vierentwintig uur zou het vliegtuig weer terug zijn op het einde van de startbaan. Dan zou Johnnie weer naar het kamp teruggaan en hij en zijn vader zouden alvast toebereidselen gaan maken voor hun eerstvolgende tocht door het oerwoud. Ze waren van plan om dan op de „fer-de-lance” te jagen, de gevaarlijkste slang die in Zuid-Amerika te vinden is! Rix had gezegd, dat hij de anaconda niet zo leuk vond, maar wat zou hij dan wel zeggen van de „fer-de-lance”, de slang, die net als een kat ogen had, waarvan de pupillen zich konden verwijden en vernauwen!

De machine ging steeds sneller en hobbelde en schokte over de ruwe landingsbaan. Daar de lading alleen uit de slang bestond, was het toestel al gauw van de grond. Rix wachtte even tot ze een behoorlijke hoogte hadden. Toen liet hij het toestel een scherpe bocht naar links maken en vloog in de richting van de bergen, die zesendertighonderd meter hoog waren en nog een kleine honderd kilometer van hen vandaan lagen. Het toestel vloog in vergelijking met veel modernere vliegtuigen, niet erg snel; de hoogste snelheid die het halen kon was maar tweehonderdvijftig kilometer per uur. Ze stegen geleidelijk hoger, want Rix wilde tenminste een veilige speling van ongeveer negenhonderd meter hebben tussen het vliegtuig en de toppen van de bergen.

Zoals professor Hartnell al had gezegd, was er weinig wind en de hitte van de zon werd getemperd door een dun wolkendek, maar het zicht was goed.

De bergen doemden fors onder hen op, het leek wel, alsof ze gesneden waren uit een reusachtig vel karton. Het lagere, beboste land was als een rafelig, groen tapijt onder hen weggerold.

Toen ze op vijfenveertighonderd meter waren, bleef Rix op gelijke hoogte doorvliegen. Hij schakelde de automatische piloot in en stak een sigaret op.

„Ik geloof dat het inderdaad een plezierreisje wordt, Johnnie,” zei hij voldaan. „Ik heb al verscheidene malen over dit gebergte gevlogen, maar nog nooit op zo'n uitgezochte dag als vandaag. Meestal heb je hier een dik wolkendek op ongeveer vierduizend meter hoogte en de luchtzakken waar je soms in komt, zijn zo diep als een mijnschacht.”

Johnnie lachte wat. Sinds hij met zijn vader op expeditie ging, had hij al heel vaak in een vliegtuig gezeten, maar dit was de eerste keer dat hij in de cabine van de piloot mocht zitten. Hij genoot er geweldig van. Het was toch wel enorm heerlijk om piloot te zijn, dacht hij. Hij stelde alle mogelijke vragen aan zijn metgezel en Rix probeerde hem de grondbeginselen van het besturen van een machine bij te brengen.

„Alle toestellen komen eigenlijk op hetzelfde neer,” zei hij. „Het is net als autorijden. Als je eenmaal kunt rijden, dan heb je haast in geen enkele andere wagen meer moeite. Alleen heb je in een auto natuurlijk geen automatische piloot, die je naar believen kunt inschakelen.”

De bergen waren nu al zeer dichtbij. Ze leken niet langer meer op kartonnen knipsels, maar doemden op als hoekige, grillig gevormde torens van kale rotsen. Achter hen was het landschap vervaagd door een dikke nevel. Rix kwam overeind in zijn stoel. Hij was nogal lang van stuk en Johnnie verwonderde zich erover, dat hij het had klaargespeeld om zich in die kleine ruimte te wringen, die er was tussen de bedieningsknoppen en de stoelleuning

„Ik ga eens even kijken hoe het met onze goede vriend Joris gaat," zei Rix.

Johnnie kwam eveneens uit zijn stoel en protesteerde ertegen, dat Rix naar de slang zou gaan, maar deze duwde hem kalm weer op zijn plaats.

„Ik ben de gezagvoerder," zei hij, „en de gezagvoerder moet niet alleen voor zijn vliegtuig zorgen, maar ook voor zijn passagiers. Jij blijft hier en houdt een oogje op de hoogtemeter. Als we hoogte verliezen, moet je even een gil geven."

Hij deed de deur in de achterwand open en liep de paar treden af naar de vrachtafdeling. Hij liet de deur achter zich open. Johnnie concentreerde zijn aandacht op de hoogtemeter. De wijzer bleef vrij standvastig bijna vijfenveertighonderd meter aanwijzen. De snelheidsmeter gaf aan, dat ze met een snelheid van honderdvijfentachtig kilometer per uur vlogen. Het zou nu niet lang meer duren voordat ze het gebergte achter zich hadden. . .

Johnnie leunde naar voren in zijn stoel en keek naar de rotsachtige bergtoppen, die als het ware door een onzichtbare draad onder hem door werden getrokken. Toen hoorde hij opeens boven het eentonige geluid van de motoren uit iets anders onder zich. Het was Rix, die hem riep. Schuldbewust keek Johnnie gauw op de hoogtemeter. Nee, de wijzer was nauwelijks van stand veranderd. Hij luisterde toen oplettend naar het geronk van de motoren. Voor zover hij het kon horen klonk dat ook normaal. Toch moest er iets bijzonders aan de hand zijn, anders zou Rix niet hebben geroepen. Hij stond op en liep naar de deur van de vrachtafdeling. Die was dichtgewaaid en Johnnie duwde hem weer open.

Daar zag hij een hoogst merkwaardig en schrikwekkend schouwspel. Joris, de grote anaconda, was wakker geworden en gleed, terwijl hij zijn zes meter lange lichaam langzaam afrolde, in de richting van Rix. Die stond naar de slang te staren alsof hij gehypnotiseerd was.

Johnnie kwam onmiddellijk in actie. Hij sprong boven van het trapje af en kwam zwaar op zijn knieën terecht op de vloer van de vrachtruimte. Hij krabbelde zo vlug hij kon weer overeind en liep naar Rix toe, maar het was al te laat. De anaconda schoot naar voren met zijn stompe, wigvormige kop, zijn bek wijd open. Het was alsof Rix een klap met een voorhamer kreeg, precies in de hartstreek. Zijn benen werden slap en hij zakte in elkaar. Het volgende ogenblik had de slang zijn dikke lichaam al om de machteloze man heen gekronkeld.

Johnnie werd bleek van schrik en zijn pijnlijke knieën knikten. Als de slang erin zou slagen om zich met zijn staart ergens tegen af te zetten, dan zou hij alle leven uit Rix knijpen net zo gemakkelijk als je tandpasta uit een tube knijpt. Johnnie moest er tot elke prijs voor zorgen, dat de anaconda niet de kans kreeg om dat te doen. Hij sprong naar voren en strekte zijn handen uit om de slang achter de kop beet te pakken. Waarom was de injectie nou niet voldoende geweest om het beest gedurende die tijd onder verdoving te houden? Boven Johnnie dreunden de motoren eentonig voort en in een lege cabine wees de hoogtemeter aan, dat het vliegtuig langzaam maar zeker hoogte begon te verliezen. . .

Op dat moment kwam het vliegtuig in een kleine luchtzak terecht. Het helde enigszins naar één kant over en Johnnie verloor zijn evenwicht. Hij viel voorover en kwam boven op de anaconda en de bewusteloze Rix terecht. Zijn uitgestoken handen grepen niet het smallere gedeelte van de nek van het beest, maar hij kreeg de dikke kronkel te pakken, die de slang om het lichaam van de man had heengeslagen. Hij zag de wrede ogen van het dier glinsteren, toen het zijn kop terugtrok om een aanval op Johnnie voor te bereiden, waardoor deze zeker verdoofd zou raken en die hem zelfs wel de schedel zou kunnen verbrijzelen. Johnnie liet zich bliksemsnel opzij vallen en de kop schoot rakelings langs zijn hoofd.

De anaconda sloeg met zijn staart heen en weer om te proberen een houvast te vinden, teneinde beter kracht te kunnen zetten om zijn slachtoffer te verbrijzelen. Het enige waartegen de slang zich in de vrachtruimte zou kunnen afzetten, was het trapje, dat naar de cabine voerde, maar dat was dan ook voldoende. Het trapje was van stevig materiaal en als de anaconda erin zou slagen om zijn staart om een van de treden te slaan, dan zou de kans dat Rix het zou overleven maar heel klein zijn.

Er lag in de vrachtruimte helaas geen enkel stuk gereedschap dat als wapen gebruikt kon worden. Toen dacht Johnnie aan zijn broekriem. Die was gemaakt van stug varkensleer en er zat een zware ijzeren gesp aan. Hij maakte de gesp los, pakte de riem bij het zware uiteinde, hief zijn arm op en liet de gesp met al zijn kracht op de kop van de slang terechtkomen. De slag kwam niet hard genoeg aan en Johnnie raakte de kop iets te ver naar achteren, maar toch was de anaconda even de kluts kwijt en van dat ogenblik maakte Johnnie gebruik om de riem om de hals van het dier te slaan, precies achter de kop. Hij trok de riem stevig aan en maakte de gesp in het laatste gaatje vast. Hoe de anaconda ook zou spartelen, uit deze leren riem zou hij zeker niet los kunnen komen.

Met inspanning van al zijn krachten trok Johnnie aan de riem, net zo lang tot de slang wel genoodzaakt was de bewusteloze piloot los te laten. Toen sloeg hij het uiteinde van de riem om een van de traptreden en bleef zo lang trekken tot de kop van het beest nog ongeveer vijf centimeter van de gesp was verwijderd.

Het volgende ogenblik had de slang zijn dikke lichaam al om de machteloze man heen gekronkeld.

Hij knoopte het stugge leer zo stevig aan de trede vast als hij maar kon en maakte toen dat hij bij het woedende beest vandaan kwam. De slang siste als een stoomketel en zijn gele, starre ogen glinsterden kwaadaardig. O, als hij nu nog los zou breken. . .

Johnnie moest daar niet aan denken! Wat kon er dan niet allemaal gebeuren! Hij huiverde en zette die gedachte uit zijn hoofd. Hij sleepte de nog steeds bewusteloze Rix uit de buurt van de heen en weer slaande staart van de slang. Daarna klom hij het trapje op en ging de cabine van de piloot binnen. Eén blik op de hoogtemeter was genoeg om te zien, dat ze al aanzienlijk waren gedaald! Een uitstekende punt van de hoogste top van het gebergte kwam met angstwekkende snelheid dichterbij. Johnnie aarzelde geen moment. Hij ging op de plaats van de piloot zitten, schakelde de automatische piloot uit en greep de stuurknuppel beet. Om te stijgen moet men de knuppel naar achteren trekken, had Rix hem gezegd.

Johnnie keek weer naar de steile bergtop die razendsnel op hem toe scheen te komen. Ieder ogenblik zou de buik van het toestel door de rotsen middendoor kunnen worden gereten. Hij rukte zo hard hij kon aan de knuppel, totdat hij hem tegen zijn maag voelde. Nu ging de neus van het vliegtuig recht omhoog en de motoren brulden. Verschrikt duwde Johnnie nu de knuppel weer naar voren en natuurlijk dook het toestel toen steil naar beneden. In panische angst haalde hij zijn eerste manoeuvre weer uit en gelukkig steeg de machine weer geleidelijk aan omhoog. De rotsen zakten weer onder hem vandaan. . .

De jongen baadde in het zweet. Het had hem veel meer inspanning gekost om het vliegtuig te laten stijgen dan om de anaconda vast te binden. Hij schakelde de automatische piloot weer in, klom een beetje beverig uit de stoel van de piloot en liep de trap af naar de vrachtafdeling.

De slang kronkelde zich nog steeds verwoed en siste nijdig, maar Rix lag niet langer bewusteloos op de grond. Hij zat rechtop en betastte voorzichtig zijn gekneusde ribben.

„Dat serpent heeft me lelijk te pakken gehad," schrok hij. „Ik heb vroeger aan boksen gedaan, maar zo'n dreun heb ik van mijn leven nog nooit te incasseren gehad." Hij keek met afkeer naar de sissende, worstelende slang.

„Je vriend Joris heeft, geloof ik, behoorlijk het land op het ogenblik. Heb je veel moeite met hem gehad, Johnnie?"

„Nee, dat ging wel," zei Johnnie, die liever niet meer over het incident wilde praten. „Maar ik zou wel graag willen weten waarom die injectie zo gauw uitgewerkt was."

„Zou het misschien kunnen komen door het verschil in hoogte," veronderstelde Rix. „Misschien is die verdoving op aarde wel zes uur in werking, maar op vijfenveertighonderd meter hoogte kan dat wel heel anders liggen. Ik heb daar natuurlijk helemaal geen verstand van. Ik ben geen geleerde."

Hij klom het trapje naar de cabine op en ging weer in zijn stoel zitten.

„Ik kan niet zo met mijn gevoel te koop lopen, Johnnie," vervolgde hij, „en een redevoering houden is niets voor mij, maar ik weet toch wel, dat jij mijn leven gered hebt. Hoe je dat gedaan hebt, zal ik waarschijnlijk wel nooit te weten komen. Ik dank je ervoor, jongen."

„O, het was de moeite niet." Johnnie kreeg een kleur van verlegenheid. „Ik heb veel meer in angst gezeten om het vliegtuig dan om Joris."

Hij vertelde Rix hoe het vliegtuig hoogte had verloren en hoe bang hij was geweest, dat de rotsen de machine zouden rammen.

Rix keek eens naar de jongen die naast hem zat en lachte. Hij wist, dat er werkelijk moed voor nodig was om iets te doen, waarvoor je doodsbang bent. Boven het geronk van de motoren uit hoorde hij het bonzen van het zware lichaam van de slang op de vloer van de vrachtruimte. De slang worstelde hevig om die wurgende riem van zijn nek te krijgen.

„Ik wou, dat dat beest zichzelf ophing!" zei hij.

Johnnies mond viel open van schrik. Dat was iets dat nog helemaal niet bij hem was opgekomen.

„Nee, dat mag in geen geval. We moeten hem levend en wel op het vliegveld krijgen. Hij is een hele hoop geld waard." Hij ging vlug kijken.

Rix wilde net achter de jongen aan gaan, toen het vliegtuig eensklaps terechtkwam in een hevige luchtstroming die het vliegtuig behoorlijk liet slingeren. Hij kreeg het toestel echter weer gauw in zijn macht. Vanuit de vrachtruimte hoorde hij niets meer. Het beest had zichzelf beslist al gewurgd!

Maar toen Johnnie een kwartier later nog niet was teruggekomen, werd Rix ongerust. Zou de anaconda toch weer losgebroken zijn en zou hij zich om Johnnie hebben gekronkeld? Rix greep het eerste het beste gereedschap, dat voor de hand lag, kwam uit zijn stoel en liep het trapje af. Op de onderste trede bleef hij als aan de grond genageld staan. Hij kon zijn ogen niet geloven.

Johnnie zat op de vloer en de grote slang lag opgerold voor hem. De jongen hield met zijn ene hand het uiteinde van de riem vast, die nog steeds om de kop van het beest was vastgegespt. Met de andere hand maakte hij een langzame, zwaaiende beweging. Hij floot steeds opnieuw een wijsje, dat uit vijf tonen bestond. De glinsterende ogen van de slang waren onafgebroken gericht op de zwaaiende arm van de jongen en zijn kop zwaaide op de maat mee. Naar voren, naar achteren, naar voren, naar achteren, steeds maar door. Terwijl hij het schouwspel gadesloeg, had Rix de neiging om ook zijn hoofd heen en weer te bewegen, maar hij weerstond de verleiding dapper.

Johnnie hield even op met fluiten, maar hij bleef doorgaan met de ritmische beweging van zijn arm.

„Je kunt beter weer naar de cabine teruggaan," zei hij zachtjes. „Als Joris jou in de gaten krijgt, verlies ik misschien mijn invloed op hem."

Rix klom achterste voren het trapje weer op. Tien minuten voordat ze op het vliegveld zouden landen, kwam Johnnie de cabine weer binnen.

„Hij is nu rustig," zei hij opgelucht. „Ik wist wel dat slangen vogels en andere kleine dieren kunnen hypnotiseren — hij had jou zelfs bijna onder zijn invloed gekregen, Rix — en daarom dacht ik, dat ik weleens kon proberen of het omgekeerd ook werkte. En je hebt het resultaat gezien."

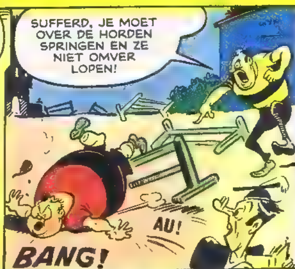
„Ja, dat was kranig, Johnnie." Rix klopte Johnnie goedkeurend op zijn schouder. „Maar ik heb toch maar liever met vliegtuigen te doen. Die hoef je tenminste niet eerst onder hypnose te brengen, voordat je ermee doen kunt, wat je wilt."

„Als je het mij vraagt, zou het nog zo gek niet zijn als je ze wel kon hypnotiseren. Ik geloof dat ik bij nader inzien toch maar liever geen piloot wil worden. Ik houd me maar bij de slangen, dat is wel zo veilig!"

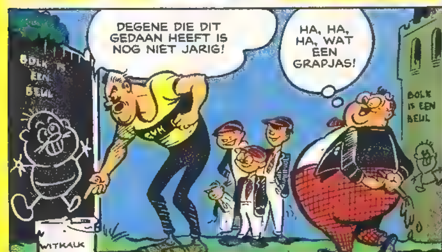
Billie Turf het dikste studentje ter wereld

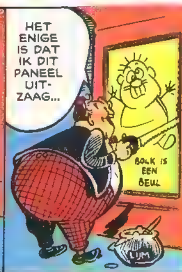

DIT IS EEN BELEDIGING EN IK DAAG JE UIT! KOM OM VIER UUR IN HET GYMNASTIEKLOKAAL!
HA, HA, NET GOED!
GYM

LELIJKE LAFAARD! JIJ HEBT MENEER KWEL IN DE PUREE GEHOLPEN!
ALS KWEL VERLIEST BEN JE NOG NIET JARIG!
BONK! BONK!

LIEVE HELP, BOLK SLAAT KWEL TOT MOES! WAT MOET IK DOEN?

MAG IK UW VERZORGER ZIJN, MENEER BOLK?
JA HOOR, DAT MAG!

OM VIER UUR VERSCHEEN MENEER KWEL.
GEEN ANGST, KWEL! WE KOMEN JE IN HET ZIEKENHUIS OPZOEKEN!
MAAK MIJN HANDSCHOENEN EENS VAST, BILLIE!
LIEVE HELP!

TOEN KLONK DE GONG VOOR DE EERSTE RONDE.
SLA EROP, KWEL!
DONG
VERDRAAID, MIJN HANDEN ZITTEN VAST!

IK HOOP DAT IK HET ZO GOED DOE. IK HEB NOG NOOIT GEBOKST!
BENG!
BRAVO, MENEER! GEEF HEM ER NOG EEN!

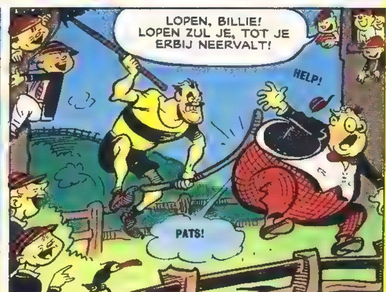

MENEER KWEL WAS GEWELDIG...
BANG!
WAT GEK! MENEER BOLK SLAAT NIET TERUG.
GEEF HEM EEN RECHTSE OP ZIJN KAAK!

8-9-10 UIT!
HOERA!
BRAVO, MENEER! U WAS EENVOUDIG FENOMENAAL!
VOND JE?

EEN DRAAGBAAR VOOR MENEER BOLK!
HA, HA, WAT JULLIE NIET WETEN IS DAT IK BOLK ZIJN HANDSCHOENEN AAN ELKAAR HEB GEBONDEN!

IK BEN NIET BANG VOOR HEM. HIJ KAN TOCH NIETS BEGINNEN!

MAAR TOEN...
DAT STAAT NOG TE BEZIEN, VRIEND!
HELP, HIJ IS LOSGEBROKEN!

LOPEN, BILLIE! LOPEN ZUL JE, TOT JE ERBIJ NEERVALT!
HELP!
PATS!

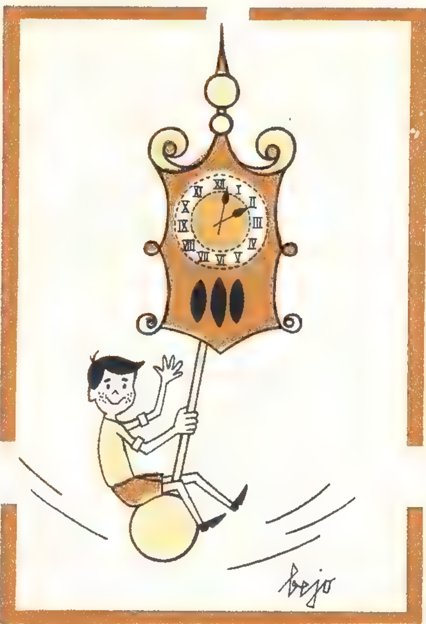
Sophie Keijsers (17), Groenewoudstraat 7, Horst (L.), wil corresponderen met een jongen van achttien of negentien jaar, liefst uit Zuid-Limburg. Hobby's: dansen, zwemmen, moderne muziek en lezen. • *Herman Wijnhoven (11), Dorpenweiden 16, Sevenum (L.),* wil corresponderen met een jongen van zijn leeftijd. • *Wietha Hofmans (17), Dorpenweiden 12, Sevenum (L.),* wil corresponderen met een jongen of meisje van dezelfde leeftijd, liefst uit Noord-

ONZE CORRESPONDENTIE- EN RUILRUBRIEK

of Zuid-Holland. • *Mieke Schutte (16), Segeerssingel 24, Middelburg,* wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • *André Jegerings (18), Hellemanstraat 37, Deurne (N.-Br.),* wil corresponderen met een meisje van ongeveer zeventien jaar. • *Maureen Dingeman (14), Nw. Maanderbuurtweg 45, Ede,* zoekt een correspondentievriend van haar leeftijd. Hobby's: foto's van filmsterren en suikerzakjes. • *Rietje Pleijsier (12), Hertstraat 67, Nijmegen,* wil corresponderen met een r.k. meisje van haar leeftijd. Hobby's: dieren, vooral honden, en sigarebandjes. • *André Roelofs (15), Elzenstraat 39, Velp (Gld.),* en *Carel Knies (15), Moeshofweg 5, Velp (Gld.),* willen corresponderen met twee meisjes van hun leeftijd in Noord-Brabant of Noord-Limburg. Hobby's: radiotechniek, zwemmen, fietsen en voetbal. • *Els Hissink, Rentenierstraat 36, Lichtenvoorde,* wil corresponderen met een meisje van elf jaar, die aan zee woont. Hobby's: lezen, zwemmen en gymnastiek. • *Henderikus Hulshof, Lindenlaan 3, Buinen (Dr.),* wil corresponderen met een meisje van vijftien jaar. Hobby's: muziek, suikerzakjes. • *Trijntje Schreur (14), Hoofdstraat West 31, Wolvega (Fr.),* en *Lutske Mijnheer (15), Lijsterstraat 27, Wolvega (Fr.),* willen corresponderen met een jongen of meisje van vijftien of zestien jaar uit Engeland of Duitsland. • *Willy Vroemen, Staringstraat 45, Molenberg, Heerlen,* wil corresponderen met een meisje van zestien of zeventien jaar, niet in Limburg. • *Daantje Grijzenhout (12), Palmstraat 99, Amsterdam-Centrum,* wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. Hobby: diereplaatjes. • *Mariet Chlöd (17), Wenerweg 3, Well (L.),* wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • *Wim Meyvogel, Tramstraat 1c, Katwijk,* wil corresponderen met een jongen of meisje van veertien of vijftien jaar. Hobby's: vogels en postzegels. • *Hendrik Krikken (14), Grintweg 6, Vriezenveensewijk (O.), Johannes Reeringh (14), Veenstraat 91, Vriezenveensewijk (O.),* en *Marten Krikken (15), Grintweg 6, Vriezenveensewijk (O.),* willen corresponderen met meisjes van veertien jaar in Nederland, België of Duitsland. • *Rina van Zutphen (14), Oranjestraat 29, Beverwijk,* wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd of iets ouder, liefst in Noord-Holland. Hobby's: foto's van filmsterren, schaatsen, wandelen en fietsen. • *Elly Meyvogel (10), Tramstraat 1c, Katwijk* wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd in Nederland. Hobby's: zwemmen, schaatsen en rolschaatsen. • *Joop Werkhoven (15), Nieuwstraat 4, Nieuwerbrug a/d Rijn,* zoekt een correspondentievriend of -vriendin van zijn leeftijd. Hobby's: lezen, tekenen, suikerzakjes en lucifersmerken. • *Nina van Santvoort (15), Van Rossumstraat 40, Deurne-Noord, Antwerpen, België,* wil corresponderen met een jongen of meisje, liefst niet in de provincie Antwerpen. • *Sjaan Zwinkels (14), Vredebestlaan 122, Poeldijk (Z.-H.),* zoekt een r.k. correspondentievriendin, liefst in Noord-Brabant. • *Monique Osselaere (11), Valentina-Ledelierstraat 16, Elsdonk-Edegem, Antwerpen, België,* zoekt een correspondentievriendin van haar leeftijd. Hobby's: gitaar spelen en postzegels. • *Roger Lenaers (14), Ginderoverstraat 10, Diepenbeek, Limburg, België,* wil corresponderen met een jongen of meisje van zijn leeftijd. Hobby's: postzegels, oude en vreemde munten en sigarebandjes. • *Lucienne Tielemans (15), Harmoniestraat 15, Antwerpen, België,* wil corresponderen met een jongen van zestien jaar, liefst in België. Hobby's: lezen en moderne muziek. • *Bettie de Boer (13), Hoedemakersweg 55, Dokkum (Fr.),* wil corresponderen met een geref. jongen van haar leeftijd op de Veluwe of omgeving. • *Sjaak de Poot (14), Goudmijnstraat 45, Oss (N.-Br.),* wil corresponderen met jongens tussen veertien en zestien jaar in Suriname, Ned. Antillen, Midden- en Zuid-Amerika. Doel: postzegels ruilen. • *Annelies Jansen (14), Rollandstraat 18, Didam (Gld.),* wil corresponderen met een jongen van veertien of vijftien jaar, liefst in Utrecht. • *Mientje Puts, Hogeschoorweg 15, Venlo,* wil corresponderen met een r.k. jongen van zestien jaar. • *Greet Huiskamp (17), Krugerstraat 124, Vaassen,* en *Bep Halma (16), Klimopstraat 16, Epe,* willen corresponderen met twee jongens van zeventien of achttien jaar, liefst in Gelderland of omstreken. Hobby: teenagermuziek: Cliff. • *Wilma van Osch (14), Julianaweg 1, Rossum (Gld.),* en *Corrie de Lang (14), Maasdijk 100, Rossum (Gld.),* willen corresponderen met meisjes van hun leeftijd. Hobby: foto's van filmsterren. • *Jannie Beyers (13), Meidoornstraat 6, Winterswijk,* wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. Hobby's: turnen, suikerzakjes. • *Tiny Penners, Parallelstraat 12, Amstenrade (L.),* wil corresponderen met een jongen of meisje van elf of twaalf jaar. Hobby: lezen. • *Ria Jansen, Maaslandstraat 6, Oisterwijk (N.-Br.),* wil corresponderen met een jongen of meisje van eenentwintig jaar. • *Theo Boerakker, Pater van Boxtelweg 25, Ewijk bij Nijmegen,* wil corresponderen met een meisje van dertien jaar. • *Willie van Balkom (14), Visserskade 48, Hank (N.-Br.),* wil corresponderen met een r.k. jongen tussen veertien en zeventien jaar in Limburg. • *Linda Zuyderwijk (15), Emmastraat 16, Wateringen (Z.-H.),* wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. Hobby's: film, muziek en twist. • *Liesbeth Hoppenbrouwers (14), Prinses-Irenestraat 19, Ravenstein (N.-Br.)* en *Ans van Zuylen (15), Prinses-Irenestraat 6, Ravenstein (N.-Br.),* willen corresponderen met twee r.k. jongens van hun leeftijd.

Vervolg op bladzijde 26

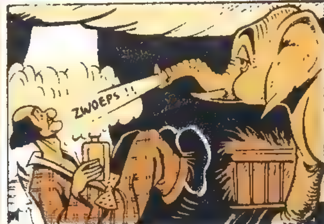
COCO de CLOWN

De schat van Chaparral

David Dixon en Ralph Thompson, beiden van de Daily Chronicle, zijn met hun vriend Vlasto en de fotograaf Harkness in Mexico om iets te weten te komen over een zekere Chaparral, die daar een hele Indianenstam in zijn macht heeft en een schat verborgen houdt. En er is iemand, die Chaparral uitbuit. Ragebol ontmoet een opdringerige heer, Carlos Diaz, die hij even later in de trein weer tegenkomt. Dan ontspoort de trein. De passagiers worden door rovers overvallen, maar de leider van de bende, Porfirio, blijkt een kennis van Vlasto te zijn. Hij biedt Vlasto en zijn vrienden onderdak voor de nacht aan. Tijdens de tocht naar Porfirio's haciënda valt Ragebol van zijn paard en blijft alleen achter. Hij wordt door Indianen verzorgd en meegenomen naar het dal van de paddestoelengod. Daar ziet hij Chaparral.

* * * * * * * * * * * * * * * * * * * *

Blijkbaar naderde er iemand op een paard. Dit was op zichzelf al iets ongewoons, want de Ragebol wist bij ondervinding dat geen van de Indianen zo rijk was, dat hij zich een rijpaard kon veroorloven. De meesten waren te voet gekomen, de rest op ezels.

Terwijl de pas aangekomenen hun weg zochten tussen de flakkerende vuren door, wierp de Ragebol zijn deken van zich af en ging rechtop zitten. In het maanlicht zag hij een paar Indianen voorbijlopen, gevolgd door andere die op zulke kleine ezels reden, dat hun voeten bijna de grond raakten. Toen kreeg hij het paard in het oog, dat spookachtig groot leek vergeleken bij de ezels. Het werd bereden door een man met tengere, maar rechte gestalte, die Europese kleren droeg.

Het hart van de Ragebol sprong op van vreugde. Hij rende bij het vuur vandaan.

„Vlasto!" schreeuwde hij, door de Indianen stomverbaasd nagestaard.

„Ragebol!" riep Vlasto terug, terwijl hij zich omdraaide.

„Nee maar, ben jij het werkelijk? Wat ben ik blij dat ik je gevonden heb!"

Het volgende ogenblik sprong Vlasto uit het zadel en voelde de Ragebol de armen van de kleine man in een hartelijke omhelzing om zich heen geslagen.

HOOFDSTUK XIV

Het grote ogenblik nadert

Alle mensen, wat ben ik blij dat ik je zie!" riep de Ragebol met een brede grijns uit. Het was hoogstens enkele dagen geleden dat hij Vlasto voor het laatst gezien had, maar het leek hem wel meer dan drie jaren toe.

„Ik hoopte al een paar dagen dat ik je tegen het lijf zou lopen," antwoordde Vlasto. „Ik had zo'n vermoeden dat je op de een of andere manier hier terecht was gekomen en daarom heb ik maar niet al te lang getreuzeld met je op te zoeken. Maar hoe is het toch allemaal gegaan?"

„De ellende begon toen mijn buikriem brak," legde de Ragebol uit. „Ik had er de hele weg al moeilijkheden mee gehad,

maar stom genoeg zei ik er maar niets van, omdat ik wist dat Porfirio wilde opschieten. Toen de riem het begaf, werd ik uit het zadel gegooid; ik raakte mijn paard kwijt, en toen ik weer een beetje bij mijn positieven kwam, was ik zo duizelig, dat ik niets meer kon beginnen. Toevallig liep ik deze kerels tegen het lijf" — hij wees naar de Tarahumara's bij het vuur, die deze onverwachte bezoeker uitdrukkingloos aanstaarden — „en zij hebben me verzorgd en me hierheen gebracht. Ik heb, geloof ik, nogal wat koorts gehad. Maar hoe ben jij hier gekomen, Vlasto?"

„Je kunt me geloven of niet, maar een steen heeft me de weg gewezen!" glimlachte Vlasto in het schijnsel van het vuur. Hij gaf de teugels aan een van de Indianen en kwam dichter bij het vuur zitten. „Mijn paard kreeg een steentje in zijn hoef en ik stapte af om het eruit te halen. Ik wist dat jij een eindje achterop was geraakt. Ik dacht dat ik je hoorde roepen en probeerde je te vinden, maar je was nergens te zien. Bovendien was ik op de koop toe Porfirio en Dixon kwijtgeraakt. Ik had er geen flauw idee van, waar de haciënda lag. Dus je kunt je wel indenken dat ik me nu juist niet zo lekker voelde."

„Ik ben blij dat ik niet de enige ben die op het verkeerde pad is geraakt," zei de Ragebol.

„Hoe dan ook," vervolgde Vlasto, „het was daar verdraaid koud. Toen het licht werd, zag ik een groep Tarahumara's in de verte. Ik reed ze achterna, in de hoop dat ze me iets over jou zouden kunnen vertellen. Dat konden ze helaas niet, maar ik had toch ongelooflijk veel geluk. Er was er eentje bij, die de laatste keer dat ik in Mexico geweest ben, voor mij gewerkt heeft. Hij was mijn manusje-van-alles en mijn lijfwacht. Hij was erg aan me gehecht, de hemel mag weten waarom!"

Hij wendde zich tot de Indianen die met hem meegekomen waren en die ondertussen al weer hun gewone houding van rust en onbewogenheid hadden aangenomen.

„Juarez!" riep hij. „Kom eens hier!"

Uit de schaduw stapte een jonge Tarahumara te voorschijn. Zijn koperkleurige huid en zijn koolzwarte ogen vertoonden een zachte schittering. Over het geheel genomen leek deze jongeman de Ragebol levendiger en meer vertrouwenwekkend dan de onaandoenlijke, slaafse Indianen die hij tot dusverre had ontmoet.

„Dit is Juarez," zei Vlasto terwijl hij de jongeman bij de arm nam. „Een goede vriend van mij. Hij kent Spaans en hij spreekt ook iets, dat voor Engels door kan gaan. Hij is in San Emilio op school geweest en hij staat een graadje hoger dan zijn metgezellen."

„Prettige kennismaking, Juarez," lachte de Ragebol en hij stak zijn hand uit.

„Als u een vriend van señor Vlasto bent, bent u ook mijn vriend, señor," verklaarde Juarez, en hoewel dit zinnetje ook uit pure beleefdheid had kunnen worden gezegd, voelde de Ragebol dat de jonge Tarahumara werkelijk meende wat hij zei.

„Heeft u er enig idee van wat hier aan de hand is, Vlasto?" vroeg de Ragebol. „Deze Indianen schijnen hier een soort congres te houden. Is het misschien een feest dat verband houdt met de paddestoelengod?"

„Ja," zei Vlasto ernstig, „en ik wil je wel vertellen dat ik me bezorgd maak."

„Wat zijn ze dan van plan? Kan Juarez het u niet vertellen?"

„Neen. Volgens hem moet het iets erg belangrijks zijn, maar geen van de Indianen weet precies wat er gaat gebeuren. Of, als ze het wel weten, willen ze het niet vertellen. Alles, wat ze schijnen te weten, is dat het te maken heeft met het verdelen van de schat."

„De schat van de paddestoelengod? Daar komen we steeds weer op terug. Naar het gedrag van Chaparral te oordelen moet het zeker erg belangrijk zijn."

„Heb jij Chaparral gezien?"

„Ja. En hij was nu niet bepaald vriendelijk tegen me. Hij ging nog erger tekeer dan de sprekers die je zondags in Hyde Park kunt horen. Hij was, geloof ik, buiten zichzelf van woede omdat hij hier een indringer vond. En ik moet me al erg vergissen, als hij deze kerels niet heeft opgedragen dat ze me in geen geval mogen laten ontsnappen."

„We zitten dus in het hol van de leeuw," zei Vlasto en wreef eens over zijn kin.

„Het kan in ieder geval een sensationeel artikel worden," zei de Ragebol, die ondanks alles nog niet was vergeten om welke reden hij naar Mexico was gegaan.

„We hebben nu wel andere dingen aan ons hoofd dan een artikel, Ragebol!" antwoordde Vlasto met ongewone scherpte. „Ik ben er meer dan ooit zeker van dat Chaparral niets goeds in de zin heeft. Ik kan er niets aan doen, maar ik heb het gevoel dat er iets griezeligs aan de hand is met die zogenaamde schat van de god."

„Maar wat dan?" vroeg de Ragebol. „Wat zou Chaparral in vredesnaam kunnen verdelen?"

„Ik weet het werkelijk niet."

„Waar denk je, dat die schat zich bevindt?"

„Blijkbaar ergens hier in de buurt. Juarez zegt dat hij in de tempel onder de paddestoelengod moet zijn. Dat is de meest voor de hand liggende plaats."

„Denk je dat we erbij zouden kunnen komen?" vroeg de Ragebol gretig.

„Juarez!" riep hij. „Kom eens hier!"

„Dat heb ik me ook al afgevraagd," gaf Vlasto toe. „Wat denk je ervan, Juarez ? We hebben het er al meermalen over gehad toen we onderweg waren hierheen."

Juarez keek zijn voormalige meester bezorgd aan.

„Alles wat ik weet, señor," zei hij met zachte stem en met iets schichtigs in zijn ogen, toen hij een blik wierp op de andere Indianen, „is, dat de schat heel erg machtig is. Ik geloof dat de dood ermee gemoeid is, als je ernaar kijkt zonder toestemming van de paddestoelengod."

„Bedoel je zonder toestemming van Chaparral ?"

Juarez knikte. Hij bevochtigde zenuwachtig zijn lippen. Al zijn intelligentie ten spijt, bezorgde alleen al het horen van de naam Chaparral hem kippevel.

„Ja, maar als wij wachten tot hij ons toestemming geeft, zullen wij de schat mogen zien. Eerder niet," zei de Indiaan ontwijkend.

„Wanneer wordt de schat door Chaparral verdeeld ?" vroeg de Ragebol.

Juarez wees naar de maan en antwoordde zacht: „Morgennacht. Als het volle maan is. Dan zal de paddestoelengod zijn schat onder de mensen verdelen."

„De schat, die de Indianen alles zal geven, wat ze nodig hebben ?" vroeg Vlasto gespannen.

„Dat wordt beweerd, ja. Ik ben er niet zeker van. Maar ik denk wel dat het een geweldige schat is, die erg veel macht heeft. Chaparral heeft het gezegd."

„Goud ? Misschien kostbare edelstenen of iets dergelijks ?" vroeg de Ragebol. „Iets dat ze voor geld kunnen verkopen ? Voor geld kunnen ze nu eenmaal alles krijgen. Zou Chaparral dat bedoelen ? Per slot van rekening waren de Azteken een fabelachtig rijke stam. Zou er niet iets dergelijks in de tempel verborgen kunnen zijn ?"

Vlasto maakte een afwijzend gebaar. „Nee, zo iets onschuldigs is het niet," antwoordde hij kortaf. „Ik kan het niet uitleggen. Het is alleen maar een voorgevoel. Als het zo is als jij denkt, dan zou ik me er geen zorgen over maken. Maar ik weet dat het iets anders moet zijn. Er is met deze schat heel iets anders aan de hand. Hoe dan ook, we moeten zien te voorkomen dat deze stakkers van Tarahumara's iets rampzaligs gaan doen."

„Maar wat zouden ze dan voor ergs kunnen ondernemen ?" vroeg de Ragebol ongeduldig.

Hij was een logisch denkend mens en om te kunnen geloven dat er een ramp dreigde, moest hij overtuigende bewijzen hebben. Alleen maar een voorgevoel dat er een ramp dreigde, zelfs van een man als Vlasto, was daartoe niet voldoende.

„Denk je soms dat ik maar wat sta te kletsen ?" Vlasto keerde zich om en keek hem aan. „Jij hebt nog nooit de uitwerking van de amanita muscaria gezien. Jij bent je er niet van bewust, hoe groot de macht is, die Chaparral over deze eenvoudige mensen heeft. Als ze worden verdoofd met die paddestoel, zijn ze tot alles in staat. Tot alles!"

Terwijl hij zo praatte, hoorden ze uit de richting van de paddestoelengod aan het einde van het dal, een eigenaardig, doordringend, klaaglijk geluid. In een lang aangehouden toon, waarin wilde hartstocht en uiterste wanhoop zich schenen te vermengen, galmde het gekreun over het land.

Geschrokken van deze onheilspellende kreet bleven Vlasto en de Ragebol onbeweeglijk en gespannen staan luisteren.

Nog voordat de schrille kreet was weggestorven, begonnen de Indianen in beweging te komen. Van alle kanten begonnen ze zich in groepjes naar de helling van de heuvel te spoeden, alsof ze een dringend bevel hadden gekregen.

„Wat is dat, Juarez ?" vroeg Vlasto ongerust.

„Dat is de hoorn van de priester van de paddestoelengod, die de mensen bijeenroept," legde de jonge Tarahumara uit. „Nu begint de dag van het paddestoelenritueel, die eindigt bij volle maan, en dan zal de schat worden verdeeld."

Als metalen staafjes die onweerstaanbaar door een magneet werden aangetrokken, haastten honderden Tarahumara's zich in de richting van het enorme stenen beeld, dat baadde in een zee van maanlicht. Door de opwinding over hetgeen hun te wachten stond kwamen opeens hun tongen los; de Indianen praatten met ongewone levendigheid en tussen de heuvels door gonsde het van de stemmen.

Spoedig zou de verdeling van de schat van de god plaatshebben en dan zou het grote geheim worden geopenbaard!

Eindeloos hobbelde de grote auto voort over wegen die deze naam nauwelijks verdienden.

HOOFDSTUK XV

Dixon gaat op onderzoek uit

Eindeloos hobbelde de grote auto voort over wegen die deze naam nauwelijks verdienden. Tegen steile hellingen op, door griezelige haarspeldbochten, over iets dat er uit zag als golfijzer, zo raasde de wagen kilometer na kilometer voort, terwijl het stof opdwarrelde en de cactussen en de agaven als schildwachten aan de kant van de weg stonden.

„Als je een raam openzet, stik je van het stof," mopperde Harkness geprikkeld, die gemelijk achterover leunde op de achterbank, „en als je het dichtlaat, stik je van benauwdheid. Nu mag je kiezen welke van de twee je de plezierigste dood vindt!"

„Moed houden, señor!" zei Porfirio, die

naast de chauffeur zat, met een bleke glimlach. „Ik voel me ook niet zo lekker. Ik zou veel liever wijdbeens op een paard zitten dan in dit vreselijke toestel!"

„Hoe ver is het nog naar Veritasillo?" vroeg Dixon.

„Nog een paar kilometer, señor," antwoordde de parmantige Lorenzo, de enige van het viertal die geen spoor van vermoeidheid scheen te voelen. „Zo dadelijk kunt u het zien liggen, het is het laatste stadje vóór de woestijn begint."

„Veritasillo! Mijn geboorteplaats," riep Porfirio, die helemaal opfleurde bij de gedachte alleen al. „Vrolijke muziek! Gezang! Heerlijk eten!"

„Geloof er maar niets van, señor Dixon," zei Lorenzo, die in een lagere versnelling terugschakelde, omdat ze tegen een steile helling op moesten. „Veritasillo is een gat. Een vies gehucht, waar de varkens over de straat lopen."

„Nou, laten we er in ieder geval maar naar toe gaan," gromde Harkness. „Alleen hoop ik dat de bedden daar niet zo vol luizen zitten als die, waarop we vannacht hebben geslapen."

„Of gisternacht," voegde Dixon er verveeld aan toe.

De twee dagen die ze nu onderweg waren sinds ze van de haciënda van Porfirio waren vertrokken, hadden ze al heel wat ongemakken voor lief moeten nemen!

„En je schat dat het ongeveer honderd kilometer is van Veritasillo naar het land van Chaparral, Porfirio?"

„Ja, señor. Misschien zelfs minder. Na Veritasillo begint het echt moeilijk te worden, dan komen we in het land van de Indianen. Het is niet ver naar Chaparral, maar het is het slechtste traject van de reis. Er zijn geen wegen, alleen maar paden en soms zelfs alleen maar zand."

„We moeten eens informeren in Veritasillo," zei Dixon ernstig, „of iemand misschien iets weet van Vlasto en de Ragebol. Is daar ook een politiepost?"

„Ja, señor. De politiechef is mijn neef," zei Porfirio met een hooghartig lachje. „Anders zou ik er zo maar niet heen gaan," voegde hij er met een nadrukkelijke knipoog aan toe.

Dixon glimlachte. Het kon weleens nuttig zijn, als je een vriend bij de politie had.

Zoals Lorenzo voorspeld had, zagen ze even later, nadat de auto om een grote groep oranjekleurige rotsen heen was gereden, de daken van Veritasillo in de verte. Het was zeker geen wereldstad, zoals Porfirio scheen te denken, maar ze zouden er tenminste kunnen eten en bedden zouden er ook wel te krijgen zijn. Zelfs George Harkness ging vol verwachting rechtop zitten.

Al spoedig kwamen ze voorbij de eerste armoedige hutten, waarbij, zoals gewoonlijk, de Indianen gehurkt zaten, en even later waren ze bij de markt, waar een grote menigte figuren met dekens om en grote hoeden op luidruchtig door elkaar krioelde, terwijl zwarte varkens en magere honden rustig hun eigen weg zochten.

Al spoedig kwamen ze voorbij de eerste armoedige hutten, waarbij de Indianen gehurkt zaten.

„Is hier ook een hotel?" vroeg Dixon.

„We gaan naar mijn neef toe," zei Porfirio minzaam

„Wat, naar die politieman?" riep Harkness uit. „Je wilt ons vannacht toch zeker niet in een cel opsluiten?"

„Nee, nee, señor. Dit is weer een andere neef. Die heeft een café, maar ik geloof dat hij ook wel kamers te huur heeft."

Aan de andere kant van de markt zagen ze een aantal gebouwen die er wat welvarender uit zagen. Ervoor was een aardig plein, met een muurtje eromheen, waartegen bloemen groeiden, die met hun prachtige kleuren een lust voor het oog waren. Het geluid van gitaarmuziek en een donkere mannenstem deed al even oosters aan als de kleur van de bloemen en de kleren.

„Het lijkt me hier nog niet zo gek," zei Harkness enthousiast, toen de wagen stilstond en ze zich klaarmaakten om uit te stappen. „Hoor je die castagnetten. . ."

„Kijk eens!" onderbrak Dixon hem.

Lorenzo had zijn vehikel bij de ingang van het plein neergezet, en nu kwam er een gesloten vrachtwagen aanrijden, die dicht bij hen stilhield. Er stapten drie mannen uit de cabine en nadat ze even met elkaar hadden gepraat, slenterden twee van hen het café binnen, terwijl de derde tegen de vrachtwagen aan leunde.

„Heb je ooit van je leven," mompelde Harkness, die door de voorruit tuurde en probeerde te lezen, wat er op de zijkant van de vrachtwagen stond. „Amerikaanse Televisiemaatschappij! Wat zeg je me daarvan! Zouden het vrienden of vijanden zijn?"

„Ja, ja, dat zijn die mannen, van wie ik u verteld heb," zei Porfirio opgewonden. „Zij maken films over de paddestoelengod."

„Ze zitten hier heel vaak in de buurt," merkte Lorenzo op. „Die wagen van hen heb ik al dikwijls gezien. In Hermosillo en verderop. Soms zijn ze met meer vrachtwagens."

Dixon zuchtte diep. „Dat zou toch wel het toppunt zijn als we zo'n vijfduizend kilometer gereisd hadden en ze zouden ons dan het nieuws voor de neus wegpikken. Er blijft van heel Fleet Street niets over als Johanssen hoort dat iemand anders onze primeur heeft gestolen."

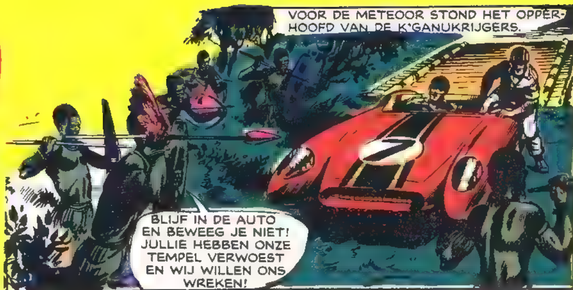
„Het is jammer dat we mijn mannen niet hebben meegenomen," zei Porfirio nadenkend. „Dan zouden we u misschien hebben kunnen helpen, señor."

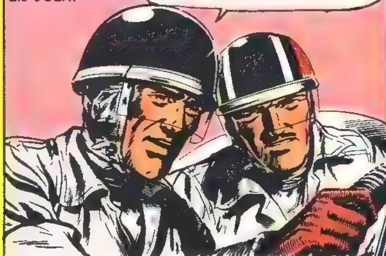
Wordt vervolgd

Ted en Tom

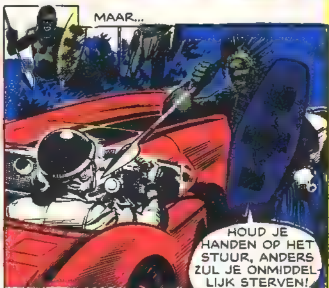
en de monsterrace

TED RAWLEY EN ZIJN MECANICIEN TOM BOYCE, DIE IN HUN METEOOR AAN DE LAATSTE ETAPPE VAN EEN INTERNATIONALE AUTORACE BEZIG WAREN, WAREN IN EEN HINDERLAAG VAN DE K'GANUSTAM GERAAKT.

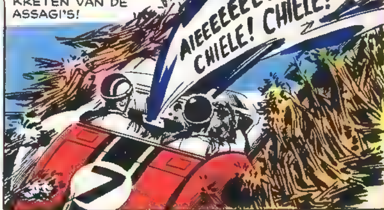

TOM ZOCHT DE KNOP VAN DE BAND-RECORDER, DIE ONDER HET DASHBOARD ZAT.

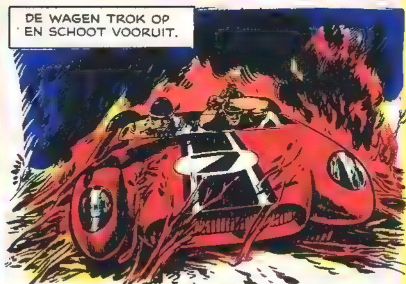

EEN TIJD TEVOREN HAD EEN OFFICIAL DE OORLOGSDANS VAN DE ASSAGIKRIJGERS OPGENOMEN EN DE BAND AAN TED GEGEVEN.

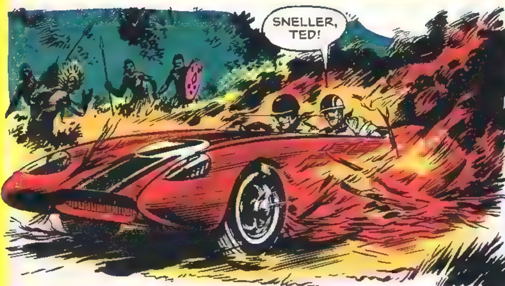

TOMS BEWEGING WERD NIET GEZIEN EN PLOTSELING WAS HET WOUD VERVULD VAN DE WOESTE OORLOGS-KRETEN VAN DE ASSAGI'S!
AIEEEEEEE! CHIELE! CHIELE!

ONMIDDELLIJK RAAKTEN DE K'GANUKRIJGERS IN PANIEK.

HET OPPERHOOFD WIERP EEN BRANDENDE TOORTS NAAR DE METEOOR!
...ONZE DOODS-VIJANDEN, DE ASSAGI'S, VALLEN ONS AAN!

TERWIJL DE VLAMMEN OM DE WAGEN LEKTEN, RENDEN DE K'GANUKRIJGERS HEVIG GESCHROKKEN WEG!
HOUD JE VAST, TOM! IK GA STARTEN!

DE WAGEN TROK OP EN SCHOOT VOORUIT.

SNELLER, TED!

OP DAT OGENBLIK WIERP HET OPPER-HOOFD ZIJN SPEER.
DE BLANKEN HEBBEN ONS BE-DROGEN! DOOD HEN! ZE MOGEN NIET ONT-SNAPPEN!

Map en Mopple

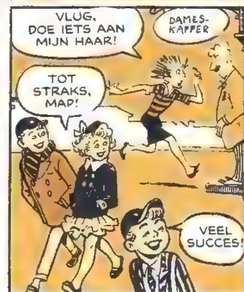

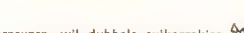

Het komt in de bus

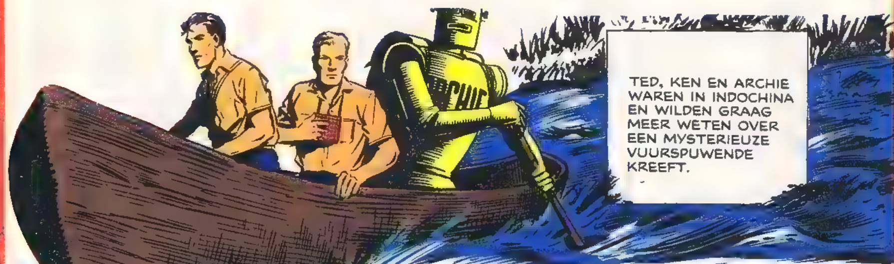
Vervolg van bladzijde 18

Cobie Buitenhuis (14), Hogekampseweg 104, Renkum, en *Alie Zegveld (14), B. Arpsstraat 21, Heelsum,* willen corresponderen met een jongen of meisje van hun leeftijd. • *Hannie Hageman (15), Wheredijk 7, Purmerend,* wil corresponderen met jongens en meisjes van haar leeftijd, liefst uit Amsterdam of omgeving. Hobby's: tekenen, sport, foto's van filmsterren. • *Bennie Gervink (13), Enschedesestraat 51, Losser (O.),* wil corresponderen met een r.k. jongen van zijn leeftijd. Hobby's: voetballen, suikerzakjes. • *Annette Hassing (13), Enschedesestraat 53, Losser (O.),* wil corresponderen met een r.k. meisje van haar leeftijd. • *Willemien Bargboer (14), Kolweg 68, Holten (O.),* wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd in Gelderland of Drente. Hobby's: foto's van filmsterren, zwemmen. • *Margo Breuls (12), Schoolstraat 12, Heer bij Maastricht,* zoekt een r.k. correspondentievriendin van haar leeftijd, liefst niet in Limburg. • *Peggy Polak (13), Slangenweg 5, Laren (N.-H.),* geeft voor één speldje: vijftien suikerzakjes, twintig postzegels of vijf foto's van filmsterren. • *F. v. d. Broek (12), v. d. Bleekstraat 8, Terschuur (Gld.),* wil corresponderen met een jongen van dertien of veertien jaar uit Den Helder of Amersfoort. Hobby's: zingen en muziek. • *Marie-Louise Urlain (13), Congostraat 36, Balen-Wezel, Antwerpen, België,* zoekt een correspondentievriendin van haar leeftijd uit Nederland of België. Hobby's: lezen, sport, tennissen en moderne muziek. • *Riny Roosen (15), Sint-Servaasstraat 11, Budel-Schoot (N.-Br.),* zoekt een r.k. correspondentievriendin. Hobby's: handwerken en lezen. • *Joke Barneveld (14), Schaerweydelaan 161, Zeist,* zoekt een correspondentievriendin van haar leeftijd. • *G. Viveen (16), Azaleastraat 4, Terneuzen,* wil dubbele suikerzakjes ruilen. • *Leni van Zwieten, Achterbos 111, Vinkeveen,* wil corresponderen met een jongen tussen zestien en achttien jaar. • *Gonny ten Heggeln (16), G. J. van Heekstraat 239, Enschede,* wil corresponderen met jongens en meisjes in Schotland. Hobby: sport en paardrijden. Wie heeft er adressen voor haar? • *A. v. d. Heuvel, Hoogstraat 53, Zeelst (N.-Br.),* vraagt de spelregels van tafeltennis. Wie kan hem daaraan helpen? • Wil de *jongen van veertien jaar,* die woont in de *Jacob-Catsstraat 65/60 in Den Haag* ons zijn naam opgeven? • *Gerrit Kuipers (13), Joseph-Haydnlaan 52 I, Hengelo,* wil postzegels ruilen. • *Gilia v. d. Laar (14), Molenstraat 32, Hurwenen (Gld.),* wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. Hobby: foto's van filmsterren. • *Gemma Essers (13), Akersteenweg 112, Heer (L.),* zoekt een r.k. correspondentievriend of -vriendin van haar leeftijd, liefst niet in Limburg. • *T. in 't Zandt (14), Jacob-Catsstraat 45, Blerick,* wil corresponderen met twee meisjes uit België en Duitsland van zijn leeftijd. • *Rosette Calcoen, Sint-Jozefstraat 60, Heist a/z, West-Vlaanderen, België,* wil corresponderen met een meisje tussen veertien en zestien jaar. Hobby: moderne muziek. • *Ria Prins (15), Raadhuisstraat 41a, Hengelo,* wil corresponderen met een r.k. jongen tussen vijftien en achttien jaar. • *Nel Brabander (14), Jan-Olierookstraat 28, Poeldijk (Z.-H.),* zoekt een r.k. correspondentievriendin van haar leeftijd, liefst in Noord-Brabant. • *Koos Huybertsen (11), Plattweg 30, Reeuwijk (Z.-H.),* wil suikerzakjes ruilen. • *Dick Heemskerk (12), van Limburg-Stirumstraat 16, Wassenaar,* wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. Hobby's: zwemmen en postzegels. • *Leo v. d. Sluis, Biezenkreek 8, Rotterdam-26,* wil corresponderen met een jongen of meisje van elf jaar. Hobby's: voetballen, postzegels en speldjes. • *Cilius de Fijter, Kruisstraat 3, Veen (N.-Br.),* zoekt een correspondentievriendin van ongeveer veertien jaar. • *Annie Hemelsoet, Goedlevenstraat 68, Oostakker, België,* zoekt een correspondentievriend van zestien of een -vriendin van veertien jaar in Nederland. Hobby's: wandelen, film, muziek, sigarebandjes, foto's van filmsterren en zangers.

DE VROLIJKE BLADZIJ

De man van staal

ARCHIE BEGON TE PEDDELEN.

EN NU MAAR HOPEN DAT WE HEM GAUW VINDEN!

'S NACHTS VERJOEG ARCHIE EEN TIJGER, DIE ROND HET KAMP SLOOP.
KIJK, HIJ GAAT ER VANDOOR!
DAT IS MAAR GOED OOK!

DE VOLGENDE DAG...
TED, WE KOMEN NU IN EEN VALLEI!

ZE WAREN NU IN HET GEBIED WAAR DE REUZENKREEFT ZICH BEVOND.
WAT NU? WIL JE NAAR SPOREN GAAN ZOEKEN?
IK WEET NIET OF DAT VERSTANDIG IS!

OPEENS ZAG KEN IETS.
KIJK EENS, DAARGINDS STIJGT ROOK OP UIT HET BOS!

JA, IK ZIE HET! KOM MEE, WE GAAN EROP AF!

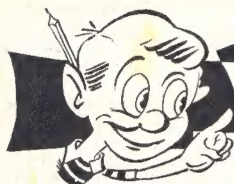

ARCHIE TROK DE KANO AAN LAND.
VOORZICHTIG AAN! ZORG DAT JE HEM NIET BESCHADIGT!

ARCHIE TILDE DE BOOT IN EEN BOOM.
ZO, DAAR IS ONZE KANO GOED VERBORGEN!

TE VOET GINGEN DE VRIENDEN VERDER.
HET ZAL MIJ BENIEUWEN WAT WE MIDDEN IN HET OERWOUD VINDEN!

BIJ EEN TERMIETENHEUVEL STOPTEN ZE.
ZOUDEN DIE DIEREN ONS WILLEN AANVALLEN?

MAAR DE BEESTEN STORMDEN LANGS HEN HEEN.
ZE ZIJN BANG EN VLUCHTEN ERGENS VOOR WEG! ZOU HET VOOR DE REUZENKREEFT ZIJN?

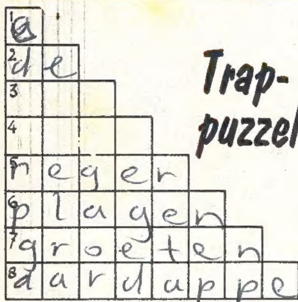
WIE PUZZELT ER MEE?

1	h	a	m	e	r
2	o	n	d	e	r
3	n	e	g	e	r
4	g	r	o	e	n
5	e	n	g	t	e
6	r	e	g	e	n

Puzzel *Ingezonden door Cootje Metzelaar in Rotterdam:*

1 Stuk gereedschap
2 Niet boven
3 Kleurling
4 Kleur
5 Nauwe doorgang
6 Neerslag

Bij goede oplossing lees je op de eerste rij van boven naar beneden een woord dat trek betekent.

Om deze puzzel op te lossen ga je als volgt te werk. Je begint met 1 en vult dan de in de omschrijvingen gevraagde letter in. Het volgende woord bevat dezelfde letter plus één nieuwe en zo verder. Dus steeds dezelfde letters als het vorige woord met één nieuwe erbij, maar de letters hoeven niet in dezelfde volgorde te blijven staan.

1 Klinker, die veel gebruikt wordt
2 Voegwoord
3 Ontkenning
4 Niet een
5 Afrikaan
6 Sarren
7 Gedag zeggen
8 Bestanddeel van het middagmaal

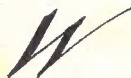
Raadsels

1 Varkensvet + deel van een boom + oude lengtemaat = lawaai

2 Vleeswaar + oude lengtemaat + deel van een korenhalm = sportbeoefenaar

3 Kappersgereedschap + voegwoord + Iers onderdaan = dienstbode

Een-woord-rebus

IJS

OPLOSSING PUZZELS UIT ONS VORIGE NUMMER

Gebroken woorden

WINDBUKS
MUILEZEL
STADHUIS
SLAGADER
STOFNEST
BERGGIDS
HANGSLOT
OVEREIND
HAARLINT

De eerste letters van de achterste woorddelen vormen van boven naar beneden gelezen het woord: BEHANGSEL.

Spreekwoordpuzzel

KLBBSLWDALPSKBP
IEEOTAAISAETAOR
LVRRAANELCCAADE
OEKDDNGRAHHLSET

Het gezegde is: Overdaad schaadt.

Puzzel *van Kees Liket in Vught:*

1. Bas — 1. Bons
2. Ado — 2. Ooit
3. Sok — 3. Nico
4. Stop

Voorzetpuzzel

T	R	O	M	P
R	O	V	E	R
O	V	A	A	L
M	A	R	I	E
P	R	I	E	M
E	L	A	N	D
T	R	O	T	S

De eerste letters vormen het woord TROMPET.

Ziekenlijstje

Karin Goedhart (10), Nederlandsch Zeehospitium, Zaal 3, Hoek van Hollandlaan 21, Kijkduin (Den Haag), ligt al zes en een half jaar in het ziekenhuis. Wie wil haar eens wat post sturen? Karin verzamelt foto's van filmsterren en ansichtkaarten met afbeeldingen van dieren en baby's.

Dagboek

van de geschiedenis

Een vraagbaak voor iedereen die graag wil weten wat er op zijn verjaardag is gebeurd...

(26)

HEINKEL HE 178
SPANWIJDTE 7.20 METER
LENGTE 7.45 METER
ÉÉN HE S 3B STRAALMOTOR
MAXIMUM SNELHEID 700 KM PER UUR

24 AUGUSTUS 1939 VLOOG HET EERSTE STRAALVLIEGTUIG TER WERELD, DE HEINKEL HE-178.

25 AUGUSTUS 1960 WERDEN DE ZEVENTIENDE OLYMPISCHE SPELEN IN ROME GEOPEND. TOT 11 SEPTEMBER WEDIJVERDEN ONGEVEER ZESDUIZEND DEELNEMERS MET ELKAAR IN VELE TAKKEN VAN SPORT. DE GROTE VERRASSING WAS DE PRACHTIGE PRESTATIE VAN HET AMERIKAANSE MEISJE WILMA RUDOLPH, DIE DE HONDERD METER LIEP IN ELF SECONDEN. DE GROTE LANDEN GINGEN DANK ZIJ HUN GOED GETRAINDE SPELERS MET DE MEESTE EER STRIJKEN. DE AMATEURS UIT NEDERLAND EN BELGIË KONDEN DAAR NIET TEGENOP. NEDERLAND KREEG ÉÉN ZILVEREN EN TWEE BRONZEN MEDAILLES, BELGIË TWEE ZILVEREN EN TWEE BRONZEN, AMERIKA GING NAAR HUIS MET VIERENDERTIG GOUDEN, EENENTWINTIG ZILVEREN EN ZESTIEN BRONZEN MEDAILLES, RUSLAND MET DRIEËNVEERTIG GOUDEN, NEGENENTWINTIG ZILVEREN EN EENENDERTIG BRONZEN.

IN DE NACHT VAN **26 OP 27 AUGUSTUS 1883** BARSTTE MET EEN GEWELDIGE KNAL, DIE IN EEN GROOT DEEL VAN DE WERELD GEHOORD WERD, DE VULKAAN KRAKATAU UIT. DEZE IN ZEE GELEGEN VULKAAN VEROORZAAKTE ENORME VLOEDGOLVEN, DIE OP SOMMIGE PLAATSEN SCHEPEN KILOMETERS VER HET BINNENLAND IN ZETTEN. DE KUSTEN VAN STRAAT SOENDA WERDEN OVERSPOELD, WAARBIJ 36.000 SLACHTOFFERS VIELEN. DE ASWOLK VAN DE KRAKATAU WERD TACHTIG KILOMETER OMHOOG GESTOTEN EN VERSPREIDDE ZICH OVER EEN GEBIED VAN RUIM 800.000 KILOMETER.

23 AUGUSTUS 1930 WERDEN DE LIJKEN VAN SALOMON ANDRÉE EN TWEE ANDERE ONDERZOEKERS GEVONDEN, DIE IN 1896 MET EEN BALLON OVER DE NOORDPOOL PROBEERDEN TE VLIEGEN.

25 AUGUSTUS 1830 BEGON IN BRUSSEL, NA DE OPVOERING VAN DE OPERA „LA MUETTE DE PORTICI", EEN REL, DIE SNEL UITGROEIDE TOT EEN OPSTAND TEGEN HET NEDERLANDSE BESTUUR. KONING WILLEM I ZOND ZIJN OUDSTE ZOON NAAR BRUSSEL OM ZICH VAN DE TOESTAND OP DE HOOGTE TE STELLEN. DAAR KREEG HIJ TE HOREN, DAT BELGIË EEN ZELFSTANDIG BESTUUR WENSTE ONDER EEN PERSONELE UNIE, DAT WIL ZEGGEN: ONDER REGERING VAN HET NEDERLANDSE VORSTENHUIS. DAT GING EVENWEL NIET DOOR. TOEN BEGING KONING WILLEM DE GROTE FOUT EEN LEGER NAAR BRUSSEL TE STUREN ONDER LEIDING VAN ZIJN TWEEDE ZOON FREDERIK MET DE OPDRACHT DE STAD MET GEWELD TE VEROVEREN. DEZE STRIJD EINDIGDE IN EEN SCHITTERENDE OVERWINNING VOOR DE BELGEN.

27 AUGUSTUS 1859 WERD IN VENANGO COUNTY (V.S.) DOOR DE PIONIER EDWARD DRAKE VOOR HET EERST OP GROTE SCHAAL OLIE AANGEBOORD. HIJ GEBRUIKTE BIJ HET BOREN IJZEREN PIJPEN. ZIJN ONTDEKKING HAD GROTE GEVOLGEN. DE OLIE, DIE TOT DAN TOE ALS WAARDELOOS WAS BESCHOUWD, WERD DOOR DE OPKOMST VAN DE AUTO EN ANDERE MACHINES ZEER KOSTBAAR. VELEN WERDEN DOOR DE OLIE RIJK; DRAKE ECHTER LEIDDE EEN ARMOEDIG BESTAAN. OP LATERE LEEFTIJD WERD HIJ INVALIDE. HET PARLEMENT VAN PENNSYLVANIA KENDE HEM EEN JAARGELD TOE VAN 1500 DOLLAR. NA ZIJN DOOD IS ER EEN GROOT MONUMENT VOOR HEM OPGERICHT.

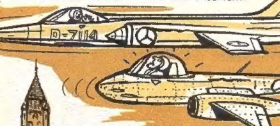
24 AUGUSTUS 79 NA CHR. KWAM DE VULKAAN VESUVIUS TOT UITBARSTING, WAARBIJ VOORAL DE STEDEN POMPEÏ EN HERCULANEUM ZWAAR WERDEN GETROFFEN. POMPEÏ WERD ONDER EEN ZES METER DIKKE LAAG PUIN, AS EN MODDER BEDOLVEN. DOOR DEZE LAAG, DIE POMPEÏ BIJNA 1900 JAAR VOOR ONS BEWAARD HEEFT, TE VERWIJDEREN KRIJGEN WIJ EEN PRACHTIG OVERZICHT VAN EEN ROMEINSE STAD MET ALLES WAT ERIN EN ERBIJ HOORT. HOE DE RAMP ZICH VOLTROKKEN HEEFT, IS GOED TE ZIEN IN DE STRIP „DE SLAVENKOOPMAN VAN POMPEÏ", DIE IEDERE WEEK IN ONS BLAD STAAT.

26 AUGUSTUS 1346 BEHAALDE EDWARD III VAN ENGELAND EEN GROTE OVERWINNING OP EEN FRANS RIDDERLEGER VAN FILIPS IV DANK ZIJ DE GOED IN HET TERREIN OPGESTELDE BOOGSCHUTTERS. IN DEZE SLAG BIJ CRÉSY WERDEN VOOR HET EERST KANONNEN GEBRUIKT.

26 AUGUSTUS 1666 OVERLEED DE GROTE HAARLEMSE SCHILDER FRANS HALS. ZIJN SCHILDERIJEN VALLEN OP DOOR HUN VLOTHEID EN KLEURCONTRASTEN. TOEN HALS OUDER WERD WERDEN ZIJN SCHILDERIJEN OVER HET ALGEMEEN RUSTIGER VAN VORM EN KLEUR. FRANS HALS IS MET REMBRANDT EEN VAN DE GROOTSTE NEDERLANDSE SCHILDERS.

28 AUGUSTUS 1949 BRACHT MAJOOR FLINTERMAN MET EEN GLOSTER-METEOR-STRAALJAGER HET NEDERLANDSE SNELHEIDSRECORD OP 953 KILOMETER PER UUR. DAT ER SINDS DIE TIJD WEL IETS VERANDERD IS, BEWIJZEN DE HUIDIGE NEDERLANDSE F-104 STARFIGHTERS, DIE EEN SNELHEID HALEN VAN 2500 KILOMETER PER UUR.

28 AUGUSTUS 1913 WERD IN DEN HAAG DOOR KONINGIN WILHELMINA HET VREDESPALEIS GEOPEND IN AANWEZIGHEID VAN DE SCHENKER, DE MILJONAIR ANDREW CARNEGIE. HET PALEIS WAS BEDOELD ALS ZETEL VAN EEN INSTANTIE, DIE ALLE GESCHILLEN TUSSEN LANDEN VREEDZAAM MOEST OPLOSSEN. DEZE TAAK IS NU OVERGENOMEN DOOR DE VERENIGDE NATIES. IN HET VREDESPALEIS ZETELT NU HET INTERNATIONALE HOF VAN JUSTITIE, EEN ORGAAN VAN DE VERENIGDE NATIES.

29 AUGUSTUS 1935 KWAM DE GELIEFDE BELGISCHE KONINGIN ASTRID BIJ EEN AUTO-ONGELUK IN KOSSNACHT (ZWITSERLAND) OM HET LEVEN.

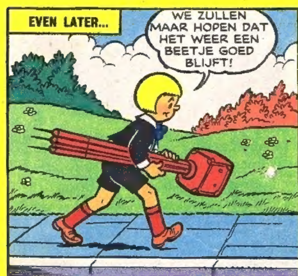

BULTERS.

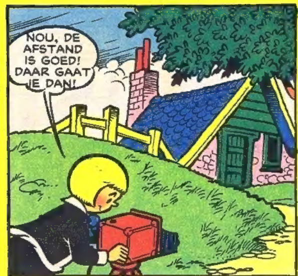

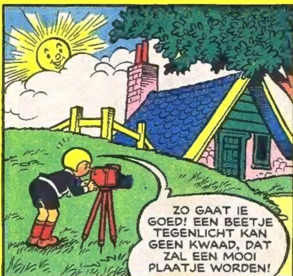

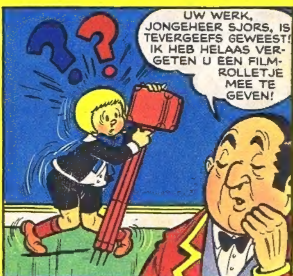

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.